

Sygn. akt I USK 90/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania T. P.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.  
o zasiłek chorobowy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 11 maja 2021 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy  
i Ubezpieczeń Społecznych w K.  
z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt VII Ua (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z 3 października 2019 r., sygn. akt VII Ua (...) Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację odwołującej się T. P. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 10 stycznia 2019 r., sygn. akt IV U (...), którym Sąd ten częściowo uwzględnił odwołanie ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z 3 lipca 2018 r., na mocy której organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego i nakazał zwrot wypłaconego świadczenia.

Decyzją z 3 lipca 2018 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. (dalej ZUS) odmówił T. P. prawa do zasiłku chorobowego za okresy: od 15 marca 2016 r. do 11 kwietnia 2016 r., od 10 maja 2016 r. do 6 czerwca 2016 r. i od 11 listopada 2017 r. do 17 listopada 2017 r. oraz zobowiązał odwołującą do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z odsetkami w łącznej kwocie

19.029,81 zł (należność główna w wysokości 16.703,26 i odsetki w wysokości 2.326,55 zł). W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że świadczenie pobrane przez odwołującą było świadczeniem pobranym nienależnie. Odwołująca złożyła w Inspektoracie ZUS w W. wyjaśnienia dotyczące prowadzonej działalności gospodarczej. Jako potwierdzenie prowadzenia działalności gospodarczej złożyła do protokołu kopie wydruków transakcji zakupu towaru niezbędnego do prowadzenia działalności. Wynika z nich, że odwołująca, w okresach orzeczonej niezdolności do pracy - we wskazanych powyżej okresach - dokonała zakupów w internetowym sklepie A., w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Wszelka praca, która ma przynieść zarobek jest pracą zarobkową, a zakup towaru koniecznego do wykonywania działalności gospodarczej jest związany wprost z prowadzeniem biznesu. W związku z tym, pobrane w wyżej okresach świadczenia pracy zasiłki chorobowe są świadczeniami nienależnym i podlegają zwrotowi z odsetkami.

T.P. wniosła do Sądu odwołanie od decyzji, w którym zarzuciła, że decyzja narusza prawo materialne, w tym art. 17 ust. 1 w zw. z art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej, w zw. z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przez zobowiązanie odwołującej się do zwrotu zasiłku chorobowego pobranego w okresach od 15 marca 2016 r. do 11 kwietnia 2016 r., od 10 maja 2016 r. do 6 czerwca 2016 r. oraz od 11 listopada 2017 r. do 17 listopada 2017 r., a także art. 84 ust. 1 ustawy systemowej w związku z art. 481 § 1 k.c., przez żądanie zwrotu świadczeń pobranych z funduszu chorobowego nienależnie z odsetkami od daty pobrania świadczeń, podczas gdy odsetki powinny być naliczane najwcześniej od daty decyzji, z której wynika obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Odwołująca przyznała, że w okresach orzeczonej niezdolności do pracy rzeczywiście dokonywała zakupów na platformie internetowej. Twierdziła, że były to jednak zakupy na potrzeby prowadzonej działalności, ale przede wszystkim na potrzeby prywatne. Zdaniem skarżącej taka sporadyczna i wymuszona okolicznościami aktywność, w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, nie powoduje utraty prawa do zasiłku. Zakupy odwołującej podyktowane były korzystnymi ofertami cenowymi, czyli istotnym dla prowadzonej działalności czynnikiem ekonomicznym. Zakupione produkty wykorzystywała dopiero po

zakończeniu okresu niezdolności do pracy. Według odwołującej, nie można pobranych przez nią świadczeń uznać za nienależnie pobrane, gdyż nie wprowadziła ona organu rentowego w błąd, ani też nie została pouczona o tym, że pobiera świadczenia nienależnie. Odwołująca się wskazała, że nie miała świadomości, że pobrane świadczenie jej nie przysługuje i była przekonana o prawidłowości swojego postępowania.

ZUS wniósł o oddalenie odwołania w całości. Obok argumentacji z decyzji wskazał, że w razie wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy ubezpieczony traci prawo do zasiłku za cały okres, bez względu na wymiar czasu pracy i jeżeli ubezpieczony, przedkłada zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy w celu uzyskania zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy, a mimo to wykonuje działalność zarobkową, to wprowadza organ rentowy w błąd.

Wyrokiem z 10 stycznia 2019 r., sygn. akt IV U (...) Sąd Rejonowy w K. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zwolnił odwołującą się T. P. od obowiązku zwrotu odsetek w wysokości 2.326,55 zł z funduszu chorobowego i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Apelację od tego wyroku wniosła odwołująca się, zarzucając mu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.; art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1368) oraz art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej w zw. z art. 84 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778).

Sąd Okręgowy oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

Sąd drugiej instancji wskazał, że ocena materiału o jakim mowa w art. 382 k.p.c. dokonana zgodnie z regułami z art. 227 -234 k.p.c., potwierdza, że wskazane w podstawie faktycznej orzeczenia Sądu pierwszej instancji okoliczności faktyczne, mające w sprawie istotne znaczenie, z uwagi na treść części orzeczenia Sądu pierwszej instancji, której dotyczy zakres zaskarżenia z apelacji i treść decyzji ZUS, od której odwołanie Sąd pierwszej instancji oddalił, mają miarodajne i pełne potwierdzenie z twierdzeniami stron zgodnych lub przyznanych w postępowaniu

przed Sądem pierwszej instancji oraz w treści dowodów, które Sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę części dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd pierwszej instancji nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. i dokonał ustaleń faktycznych, które mają pełne potwierdzenie w całości materiału z akt, w tym we wskazanych w podstawie ustaleń dowodach, poprawnie ocenionych jako wiarygodne i mające moc wykazania okoliczności, na ich podstawie ustalonych. Wbrew stanowisku apelującego Sąd pierwszej instancji nie naruszył wskazanych w zarzutach apelacji przepisów prawa procesowego i nie mógł ich naruszyć w sposób lub z przyczyn wskazanych przez apelującego.

Apelujący zgłosił zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. popierając go wywodami o mającym mieć miejsce dokonaniu przez sąd oceny zgromadzonego w toku niniejszego postępowania materiału dowodowego w sposób niekompletny, powierzchowny i sprzeczny z zasadami logiki formalnej, w tym całkowicie dowolną jego ocenę, ale nie wskazał żadnego dowodu, którego wiarygodność lub moc dowodowa zostałaby oceniona przez sąd niezgodnie z zasadą z art. 233 § 1 k.p.c., a w konsekwencji, że sąd oparł ustalenia faktów, o jakich mowa w art. 227 k.p.c. na dowodzie lub pominął przy tego rodzaju ustaleniach dowód, którego wiarygodność i moc dowodowa została oceniona przez sąd błędnie. Twierdzenie apelującego, że sąd bezpodstawnie przyjął, „że porównanie ilości dokonywanych zakupów przez skarżącą w okresach zdolności do pracy i w okresach niezdolności do pracy prowadzi do wniosku, że zakupy dokonywane przez skarżącą w okresach zasiłkowych nie były sporadyczne, podczas gdy dokonywanie zakupów w ilości do 4 transakcji w miesiącu, w którym występowała niezdolność do pracy, było incydentalne w stosunku do tego, że skarżąca dokonywała około 15 transakcji w miesiącu, w którym była zdolna do pracy, a w konsekwencji przyjęcie, że skarżącej można przypisać złą wolę w pobieraniu zasiłku chorobowego” oraz że „dokonywanie zakupów w okresach zasiłkowych nie było okolicznością wymuszoną, bowiem skarżąca kierowała się korzystną ceną, a nie brakiem towaru, podczas gdy, profesjonalista (przedsiębiorca) ma prawo samodzielnie dysponować posiadanymi środkami pieniężnymi i jak najefektywniej nimi obracać, a skoro skarżąca osiągaj przychody w granicach do 2.000 zł, dokonywanie zakupów artykułów kosmetycznych w promocyjnych cenach było w sytuacji skarżącej

uzasadnione” nie jest ani potwierdzeniem zasadności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., ani zarzutu błędu ustalać faktycznych. Jest to wyłącznie opinia apelującego na temat braku zasadności przypisania przez sąd prawidłowo ustalonym faktom znaczenia przesłanki, która uzasadnia zastosowanie wobec odwołującej niekorzystnych dla niej skutków prawnych, a nie potwierdzenie błędów ocen, o których mowa w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy akceptuje stanowisko, że w realiach tej sprawy zasadna jest ocena, że dokonywanie przez powódkę w okresie orzeczonej niezdolności do pracy z powodu choroby i pobierania z tego tytułu zasiłku chorobowego 4 transakcji zakupu (w miesiącu) produktów przeznaczonych do wykorzystania w prowadzonej przez odwołującą zarobkowej działalności gospodarczej nie oznacza, że liczba tych transakcji była marginalna, incydentalna w relacji do aktywności odwołującej w okresach, w których nie występowała niezdolność do pracy. Aktywność można nazwać rzadszą, ale na pewno była to aktywność typowa dla prowadzonej przez odwołującą działalności gospodarczej, która stanowiła dla odwołującej źródło zarobkowania i tytuł ubezpieczenia i w realiach tej sprawy na pewno nie była działalnością marginalną i wymuszoną okolicznościami. To odwołująca przedstawiła ZUS kopie dokumentów transakcji zakupów jako główny dowód na potwierdzenie, że prowadzi działalność gospodarczą w związku, z którą zadeklarowała składki na ubezpieczenia społeczne od maksymalnej dopuszczalnej podstawy, mimo uzyskiwanego z działalności nieregularnego przychodu od 500 zł do 2000 zł miesięcznie. Z wyjaśnień odwołującej i jej pełnomocnika, a nie z ocen sądu wynika, że odwołująca dokonywała w okresach niezdolności do pracy zakupów związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą wówczas, gdy były korzystne ceny sprzedaży. Ta okoliczność potwierdza, że zakupy stanowiły trwały element działalności odwołującej zmierzającej do obniżenia kosztów i zwiększenia potencjalnych zysków z działalności gospodarczej, która była dla odwołującej pracą zarobkową w znaczeniu o jakim mowa w art. 17 ustawy zasiłkowej.

Sąd Okręgowy wskazał, że wymienione w powyższym przepisie wykonywanie pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy to każda praca, która ma za cel przyniesienie dochodu osobie ją wykonującej. Kto korzysta z orzeczenia o niezdolności do pracy z powodu choroby i wykonuje pracę

zarobkową z mocy ustawy nie ma prawa do zasiłku chorobowego. Przedmiotem ubezpieczenia chorobowego objęte jest wszak ryzyko braku możliwości uzyskiwania zarobku z powodu niezdolności do pracy wynikającej z choroby. W orzecznictwie przyjmuje się wyjątkowo, że tylko wymuszona okolicznościami, sporadyczna aktywność może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku chorobowego. Dokonywanie przez odwołującą zakupów artykułów kosmetycznych niezbędnych do wykonywania prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, czyli aktywność jaką sama odwołująca wskazała ZUS jako podstawowy przejaw i świadectwo prowadzenia przez nią zarobkowo działalności gospodarczej, będącej jej jedynym tytułem dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, należało zakwalifikować jako wykonywanie pracy zarobkowej ze skutkiem z art. 17 ustawy zasiłkowej i konsekwencjami z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy systemowej. Zakupy skarżącej nie były wymuszone okolicznościami, ale były aktywnością rutynową, zaplanowaną i zmierzającą do uzyskania jak najkorzystniejszych wyników finansowych w ramach realizowanej zarobkowo działalności gospodarczej. Posiadanie, czyli również zakup materiałów kosmetycznych jest czynnością materialną niezbędną do realizacji świadczonych przez odwołującą zarobkowo usług kosmetycznych. Sam apelujący wskazał, że skarżąca jest jedyną osobą upoważnioną do robienia zakupów w ramach założonej działalności i że dokonywała zakupów w celu racjonalnego gospodarowania posiadanymi środkami pieniężnymi, z czego wynika, że robiąc zakupy pracowała osobiście w celu uzyskania najkorzystniejszych efektów finansowych świadczonej osobiście pracy zarobkowej.

W opisanym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, zasadna jest również materialnoprawna ocena, że pobrane przez odwołującą zasiłki chorobowe za okresy z decyzji ZUS stanowią nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu art. 84 ust. 1 i 2 ustawy systemowej. W myśl ustawy (art. 84 ust. 2 pkt 1) warunkiem uznania, że wypłacone świadczenie podlega zwrotowi jest, po pierwsze, brak prawa do świadczenia oraz, po drugie, świadomość tego osoby przyjmującej to świadczenie, płynąca ze stosownego pouczenia. Obowiązku pouczenia o utracie prawa do zasiłku chorobowego w okolicznościach określonych w art. 17 ustawy zasiłkowej nie regulują wprost dyspozycje art. 84 ust. 2 ustawy o systemie

ubezpieczeń społecznych, który wymaga uprzedniego pouczenia tylko o okolicznościach wskazujących na brak lub ustanie prawa do pobierania świadczeń.

Sąd drugiej instancji podkreślił, iż fakt, że ubezpieczona nie została pouczona o braku prawa, a ściślej rzecz ujmując, nie została pouczona o możliwości utraty prawa do zasiłku chorobowego z powodu wykonywania w tym czasie pozarolniczej działalności, nie wystarczał do uwzględnienia żądania ubezpieczonej aby nie obciążać ją obowiązkiem zwrotu pobranych zasiłków chorobowych. Słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, że uzasadnieniem do stwierdzenia, że odwołującą obciąża obowiązek zwrotu zasiłku chorobowego pobranego za okres, w którym wykonywała zarobkową działalność gospodarczą i do którego utraciła prawo z mocy art. 17 ustawy zasiłkowej, dlatego że pobrała go wskutek świadomego zatajenia przed organem faktu prowadzenia działalności w okresie orzeczonej niezdolności do pracy i wprowadzania w ten sposób w błąd organu, który wypłacał jej świadczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z 26 lipca 2017 r., I UK 287/16, LEX nr 23824480 i z 12 września 2018 r., III UK 124/17, niepublikowany). W wyroku Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., II UK 699/15 (LEX nr 2255424) stwierdzono, że wprowadzenie w „błąd” wiąże się zawsze z wadliwością rozstrzygnięć organu rentowego lub odwoławczego, z etapem ustalania prawa do świadczeń, a jego istotną cechą konstrukcyjną, odróżniającą od innych uchybień organów rentowych lub odwoławczych, jest istnienie fałszywego wyobrażenia organu o stanie uprawnień wnioskodawcy, wywołanego na skutek zachowania osoby pobierającej świadczenie. Z przytoczonych orzeczeń Sądu Najwyższego wynika, że zakreśla się szeroko ramy zachowań kwalifikowanych jako świadome wprowadzenie w błąd organu rentowego lub odwoławczego. Zalicza się do nich bezpośrednie poświadczenie nieprawdy we wniosku o świadczenia, przemilczenie przez wnioskodawcę faktu mającego wpływ na prawo do świadczeń, złożenie wniosku w sytuacji oczywiście nieuzasadniającej powstania prawa do świadczenia oraz okoliczność domniemanego współdziałania wnioskodawcy z innymi podmiotami we wprowadzeniu w błąd organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2011 r., II UK 194/10, LEX nr 786392).

Niepodanie i zatajenie informacji o prowadzeniu przez ubezpieczoną pozarolniczej działalności w okresach zwolnień lekarskich należało ocenić jako

wprowadzenie w błąd organu rentowego, skoro kontynuowanie pozarolniczej działalności w okresie korzystania z zasiłku chorobowego prowadzi do utraty prawa do pobranych świadczeń za cały okres niezdolności do wykonywania tej działalności (*ex lege* z art. 17 ust. 1 i art. 22 ustawy zasiłkowej).

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła skargą kasacyjną odwołująca się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że zachodzi potrzeba wykładni art. 17 ustawy zasiłkowej w przedmiocie tego, czy w przypadku osób prowadzących jednoosobowo działalność gospodarczą, dokonywanie zakupów na potrzeby działalności gospodarczej, z uwzględnieniem przedmiotu prowadzonej działalności, stanowi przejaw pracy zarobkowej o charakterze merytorycznym skutkującej w przyszłości zarobkiem, od której należy się powstrzymać w okresach zasiłkowych, czy wręcz przeciwnie, dokonywanie zakupów jest czynnością o charakterze formalnym w kontekście prowadzonej działalności gospodarczej, która nie połączona z osobistym świadczeniem odpłatnych usług, nie stanowi przejawu pracy zarobkowej skutkującej niezachowaniem prawa do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego.

Skarżąca wskazała także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem, w ocenie strony skarżącej, zarówno Sąd pierwszej instancji, a w ślad za nim Sąd drugiej Instancji, przyjęły, że skarżąca wykonywała pracę zarobkową w okresie zwolnienia lekarskiego, a tym samym, że decyzja tut. organu rentowego z 3 lipca 2018 r. winna się ostać w obrocie prawnym.

Organ rentowy nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne

zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z

procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała, aby powoływane przepisy wywoływały poważne wątpliwości lub też rozbieżności w orzecznictwie. Przytoczone przez skarżącą orzeczenia wcale nie są ze sobą sprzeczne, wręcz przeciwnie, są one ze sobą kompatybilne, wyjaśniając przede wszystkim, że za pracę zarobkową uważa się wszelką aktywność ludzką, która zmierza do uzyskania zarobku, nawet gdyby miała ona polegać na czynnościach nieobciążających organizmu ubezpieczonego w istotny sposób. W tym przypadku, wystarczy podjęcie jakiejkolwiek czynnej działalności, zmierzającej do uzyskania wynagrodzenia lub dochodu, by mówić o pracy zarobkowej rodzącej skutek w postaci utraty prawa do zasiłku chorobowego przez ubezpieczonego, który korzystając ze zwolnienia lekarskiego pracę taką podejmuje (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 2008 r., II UK 26/08). Można natomiast w okresie zasiłkowym wykonywać prace nieposiadające charakteru zarobkowego. W okresie zwolnienia lekarskiego pracownik może wykonywać pewne prace nie powodujące utraty prawa do zasiłku chorobowego, pod warunkiem, że prace te nie mają charakteru zarobkowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 31 maja 1985 r., II URN 75/85). Kluczowe jest zatem nastawienie takich czynności na uzyskanie zarobku.

Sąd Najwyższy uznaje przy tym, że takiego zarobkowego charakteru nie mają pewne formalnoprawne czynności ubezpieczonego czy też czynności niepodjęmowane osobiście przez ubezpieczonego. Ponadto, podejmowanie, w okresie niezdolności do pracy, aktywności incydentalnej i wymuszonej

okolicznościami zmierzającej do osiągnięcia zarobku w okresie pobierania zasiłku nie stanowi przyczyny negatywnej przyznania prawa i wypłaty zasiłku za ten okres niezdolności do pracy. Taką tezę przedstawił Sąd Najwyższy w wyroku z 6 lutego 2014 r. (II UK 274/13), w którym stwierdził, że sporadyczna, incydentalna lub wymuszona okolicznościami sprawy aktywność zawodowa (np. udział w posiedzeniach rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej) może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku chorobowego.

Zatem przytoczone przez samą skarżącą wypowiedzi orzecznictwa doprecyzowują jedynie, co stanowi, a co nie działalność zarobkową. Strona skarżąca pod pozorem potrzeby dokonania wykładni przepisów prawa próbuje jedynie preforsować korzystną dla siebie ocenę stanu faktycznego niniejszej sprawy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono żadnej argumentacji, która mogłaby przemawiać za przyjęciem, że skarga kasacyjna jest w niniejszej sprawie oczywiście uzasadniona. Samo podniesienie, że strona skarżąca nie zgadza się z oceną dokonaną przez sądy rozpoznające niniejszą sprawę nie wystarcza dla uznania, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.